

Arrest

nr. 217 137 van 20 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DUCHEZ *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 juli 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 29 juli 2011. Op 28 oktober 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er op dat ogenblik in verzoekers regio van herkomst, Bagdad (Centraal-Irak) een reëel risico bestond van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet)).

1.2. Uit informatie die op 28 juni 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker op 24 december 2012 door de Correctionele Rechtbank te Gent werd veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf met uitstel gedurende 5 jaar, met uitzondering van de preventieve detentie van 11 oktober 2012 tot 24 december 2012, wegens diefstal. De directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken verzocht daarom verzoekers subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op basis van artikel 49/2, §4, tweede lid en artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

1.3. Verzoeker werd opgeroepen voor gehoor omdat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt blijkt dat de omstandigheden op grond waarvan hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat bescherming niet langer nodig is. Verzoeker werd op 14 april 2017 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.4. Op 19 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus omdat werd vastgesteld dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, en dat de omstandigheden die tot toekenning van zijn beschermingsstatus hebben geleid zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Irak en bent u geboren in Bagdad op 10 april 1988. U bent een sjiïet van Arabische origine. U woonde steeds in Kifah. U bent nooit naar school geweest. Sinds u ongeveer tien jaar was, verkocht u groenten in Sadriya. U deed dit tot u ongeveer dertien jaar was. Van 2003 tot 2005 werkte u als leverancier van verven in Bab Al Sharshi. In 2007 vluchtte u uit Irak omwille van het sektarische geweld dat op dat moment heerste in Bagdad. U passeerde achtereenvolgens via Griekenland, Denemarken, Zweden en Noorwegen. In deze laatste twee landen vroeg u asiel aan. Dit werd telkens geweigerd. Toen de definitieve beslissing tot weigering in Noorwegen werd uitgesproken, werd u gedwongen teruggeleid naar Bagdad. U kwam terug in Bagdad aan op 9 maart 2011. Op 25 maart 2011 werd u op straat bedreigd door drie personen. Eén daarvan richtte een pistool naar u en vroeg of u tot bij hen wilde komen. U vertrouwde deze zaak niet en zette het op een lopen. Op 29 maart 2011 werd u telefonisch gecontacteerd door diezelfde personen. Ze vroegen u 20.000 dollar aan hen te betalen en zeiden dat ze u wel zouden weten te vinden en u zouden vermoorden als u contact zou opnemen met de autoriteiten. U zei hen dat u dit geld niet had. Nadien ging u klacht indienen bij de politie. U verbleef hierna achtereenvolgens bij uw tante, uw oom en uw broer. Op 16 juli 2011 verliet u Irak voor de tweede maal.

Op 28 juli 2011 kwam u in België aan en vroeg u de dag nadien op 29 juli 2011 asiel aan. Op 28 oktober 2011 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. U ging niet in beroep tegen de beslissing van het CGVS.

Op 24 december 2012 werd u door de Correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel gedurende vijf jaar (met uitzondering van de preventieve detentie), wegens het stelen van een aantal smartphones in een supermarkt.

Op 30 juni 2016 verzocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om de mogelijkheid van de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Ter staving van deze procedure legt u volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 14/03/2011, nationaliteitsbewijs dd. 15/03/2011, kopie eerste pagina van paspoort dd. 22/03/2011, kopie huurcontract dd. 06/01/2012, kopie van drie arbeidsovereenkomsten, loonbrieven, attest en mail van Sant' Egidio, brief OCMWAntwerpen dd. 05/04/2017, arrest CCE/RVV N° 169.431 dd. 09/06/2016

B. Motivering

U kreeg de subsidiaire beschermingsstatus op 28 oktober 2011.

Naar aanleiding van het door u gepleegde criminele feit en de strafrechtelijke veroordeling in België besloot het CGVS om u op te roepen voor gehoor met het oog op een heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus. Dit gehoor vond plaats op 14 april 2017. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen, de omstandigheden op grond waarvan u de subsidiaire beschermingsstatus hebt gekregen zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Uit de initiële beslissing van het CGVS bleek dat er in hoofde van u geen sprake was van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. De vluchtelingenstatus kon u bijgevolg niet worden toegekend. Tijdens het gehoor van 14 april 2017 brengt u geen nieuwe elementen om de voorgehouden vrees uit 2011 alsnog aannemelijk te maken (zie CGVS, p. 3-5).

Verder verklaarde u dat er in 2011 een poging was om u te ontvoeren en dat een onbekende groepering u nadien trachtte af te persen. Uit uw verklaringen bleek dat het de personen puur om financieel gewin leek te gaan en dat de ingeroepen incidenten bijgevolg niet ressorteerden onder één van de criteria van de vluchtelingenconventie. In de initiële beslissing van het CGVS werd eveneens geargumenteed dat u deze elementen niet aannemelijk wist te maken. U beschikte namelijk niet over overtuigend begin van bewijs, uw gedrag na de incidenten was niet in lijn met de ernst van de voorgehouden feiten, u kon geen zicht bieden op de achtergrond van uw belagers, en u legde een aantal incoherente verklaringen af. Bijgevolg was er volgens het CGVS in hoofde van u geen sprake van een reëel risico op ernstige schade in de vorm van onmenselijke of vernederende behandeling, cfr. de definitie van subsidiaire bescherming. Tijdens het gehoor van 14 april 2017 herhaalt u dat er in 2011 een ontvoeringspoging was, maar u brengt geen nieuwe elementen aan die de ontvoeringspoging alsnog aannemelijk maken. Integendeel, u bevestigt na confrontatie enkel dat u ervan op de hoogte bent dat het CGVS geen geloof hechtte aan de ingeroepen ontvoeringspoging. De voorgehouden incidenten blijven bijgevolg onaannemelijk en ondersteunen allerminst een reëel risico op ernstige schade.

U brengt evenmin nieuwe elementen aan waaruit blijkt dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Allereerst verwijst u naar de veiligheidssituatie in Bagdad. Uit de analyse van het CGVS blijkt dat er in Bagdad niet langer sprake is van een situatie van veralgemeend geweld zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming (zie verder). U brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel blijkt. U beweert dat u uit één van de gevaarlijkste wijken van Bagdad komt, maar er zijn geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat het CGVS haar beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad niet opgaat voor de veiligheidssituatie in uw wijk Kifah.

Vervolgens verklaart u dat u omwille van uw langdurig verblijf in Europa voor ontvoering of de dood dient te vrezen. U heeft echter geen concrete indicaties om deze vrees te onderbouwen. U heeft namelijk geen concrete aanwijzingen waaruit blijkt dat u in Irak werd (zie hoger) of wordt geviséerd. U verwijst in deze naar de ontvoeringspoging uit 2011, maar het is zoals gezegd niet geloofwaardig dat deze ontvoeringspoging werkelijk plaatsvond (zie boven). Verder beroept u zich op enkele algemene verklaringen, zoals de aanwezigheid van criminele organisaties in uw wijk en de mogelijkheid dat ze u zullen ontvoeren omdat ze denken dat u welgesteld bent (zie CGVS, p. 3-5). Dat zijn echter weinig meer dan hypothesen die u niet ondersteunt met concrete feiten.

U verwijst verder naar uw wedervaren in Griekenland, waar u in 2011 naar eigen zeggen een aantal dagen werd ontvoerd door enkele Irakezen (zie CGVS, p. 4-5). Het CGVS merkt op dat u deze ontvoeringspoging niet ter sprake bracht bij het doorlopen van uw initiële asielpcedure, wat gezien de ernst van de feiten nochtans kon worden verwacht. Verder legt u geen begin van bewijs voor van deze ontvoering (zie CGVS, p. 4-5). Dit zorgt uiteraard voor de nodige twijfels omtrent de geloofwaardigheid van de voorgehouden ontvoering. Bovendien, en gesteld dat de ontvoering werkelijk plaatsvond, is het compleet onduidelijk welke repercussies dit incident zou hebben op uw situatie in Irak. Het is met andere woorden geenszins aannemelijk dat u omwille van een eventuele ontvoering in Griekenland

momenteel in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade loopt.

Daarnaast verklaart u dat u ondertussen een zestal jaar in België verblijft en dat u ook voordien, tussen 2005 en 2011, in Europa heeft verbleven. U heeft ondertussen een leven uitgebouwd in België en wenst hier uw leven verder te zetten (zie CGVS, p. 3-6). Uw integratie in de Belgische maatschappij staat echter los van de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Ze ondersteunt op geen enkele wijze de voorgehouden vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade.

Zoals eerder aangegeven blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat er niet langer zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 214-250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89-97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen

in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger

aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De omstandigheden die tot toekenning van uw beschermingsstatus hebben geleid zijn zodanig gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitsdocumenten bevestigen hoogstens uw identiteit, afkomst, en nationaliteit. Die zaken staan hier momenteel niet ter discussie. De attesten ter bevestiging van uw verblijf en integratie in België doen op zich geen enkele uitspraak over de door u voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Met betrekking tot het door uw advocate neergelegde artikel uit 'Revue du Droits des Etrangers' met verwijzingen naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kan opgemerkt worden dat de rechtspraak van de Raad in uw geval niet noodzakelijk geen precedentwaarde heeft en elk dossier individueel en op eigen mérites wordt beoordeeld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. De ontvankelijkheid

Naar luid van artikel 49/2, §§ 1 en 2, van de Vreemdelingenwet, wordt de vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, toegelaten tot een verblijf van één jaar en in geval van verlenging, geldig gedurende twee jaar.

Naar luid van artikel 49/2, §3, van de Vreemdelingenwet, wordt de subsidiair beschermde vijf jaar na de indiening van zijn aanvraag, tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk toegelaten.

Naar luid van §5 van diezelfde bepaling, kan de minister of zijn gemachtigde, nadat de subsidiaire beschermingsstatus werd opgeheven, een einde maken aan het verblijf van de betrokken vreemdeling en hem verwijderan overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

Artikel 11, §3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, na de opheffing van de internationale beschermingsstatus overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5, de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van deze status tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten. 2° van diezelfde bepaling machtigt de minister om, in geval van een intrekking van de internationale beschermingsstatus, naast het recht op verblijf voor beperkte duur, ook het verblijf van onbepaalde duur in te trekken of te beëindigen en een bevel geven om het grondgebied te verlaten af te geven.

"In geval van opheffing van de internationale beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3 of 55/5 van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde enkel tijdens het beperkt verblijf van de vreemdeling (dus tijdens de eerste 5 jaar verblijf, te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag) overgaan tot beëindiging van het verblijf en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. De rechtsbasis is terug te vinden in het nieuw artikel 11, § 3, eerste lid, 1°, van de wet. Eenmaal deze vreemdelingen als begunstigden van internationale bescherming reeds waren toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur of tot een meer duurzaam verblijf (vestiging of status van langdurig ingezetene), voorziet de wet geen specifieke rechtsgrond om hun verblijf te beëindigen na de opheffing van de internationale beschermingsstatus. Het verblijf kan dan enkel worden beëindigd overeenkomstig de artikelen 20 en 21 van de wet." (Parl. St. Kamer, 2015-2016, nr. 54-1730/001, 6)

De verzoeker diende *in casu* een verzoek om internationale bescherming in op 29 juli 2011. Op 28 oktober 2011 werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Derhalve beschikte de verzoeker op het ogenblik van de bestreden opheffingsbeslissing, op 19 mei 2017, overeenkomstig artikel 49/2, §3, van de Vreemdelingenwet, over een recht op onbeperkt verblijf in België.

De verzoeker valt bijgevolg onder het toepassingsgebied van artikel 21 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbepaalde duur tot verblijf is toegelaten en hem het bevel geven om het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. De opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus kan *in casu* geen aanleiding geven tot een beëindiging van het verblijf om een bevel om het grondgebied te verlaten zoals bedoeld in artikel 11, §3, van de Vreemdelingenwet.

De partijen werden ter terechtzitting ondervraagd omtrent het actuele belang bij het beroep tegen de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus, vermits de verzoeker thans is toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur en dit recht op verblijf enkel kan worden beëindigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. De partijen verklaarden zich te schikken naar de wijsheid van de Raad.

Vermits verzoeker thans is toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur en dit recht op verblijf enkel kan worden beëindigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, heeft hij geen actueel belang meer bij het beroep tegen de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het beroep dient dienvolgens onontvankelijk te worden verklaard.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS